

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 11. 2. 2020, č. j. CPR-10052-30/ČJ-2017-930310-V238 a č. j. CPR-10052-31/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2020, č. j. 16 A 13/2020 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná v záhlaví citovanými rozhodnutími (poté, co její původní rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10052-4/ČJ-2017-930310-C232, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřípustné, bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 A 69/2017 - 84), zamítla žalobcem podané odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87477-15/ČJ-2017-000022-ZAM, a rozhodnutí z téhož dne č. j. KRPA-87477-16/ČJ-2017-000022, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán prvního stupně prvně citovaným rozhodnutím uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Zabýval se věcnou námitkou žalobce a dospěl k závěru, že není důvodná a že uložení správního vyhoštění bylo namístě.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou podřadil pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Poukazoval na to, že jeho vzdání se odvolání bylo učiněno pod nátlakem, nebyl poučen o následcích takového úkonu a nebyli vyslechnuti jím navržení svědci. Správní orgány ani městský soud se však uvedeným nátlakem nezabývaly. Správní orgán prvního stupně mu kladl kapciózní a sugestivní otázky, což rovněž svědčí o nátlaku. Žalovaná a městský soud chybně uzavřeli, že vzdání se práva na odvolání bylo platným právním jednáním, čímž mu znemožnili další obranu a uplatňování práv. Městský soud podle stěžovatele neshledal důvodnými ani námitky, podle nichž mu nebyl ve správním řízení ustanoven tlumočnick do ukrajinského jazyka. Naprosto nestandardní byl i postup správního orgánu prvního stupně, u nějž celé správní řízení proběhlo v řádu několika hodin. Postup městského soudu i žalované tak stěžovateli neumožňuje případný věcný přezkum prvostupňového správního rozhodnutí.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel v rámci řízení souhlasil s tlumočením do ruského jazyka, přičemž nebylo shledáno, že by kladeným otázkám neporozuměl. V postupu správního orgánu prvního stupně proto neshledala pochybení.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s.ř. s.). Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože námitky v ní obsažené nelze podřadit pod § 103 odst. 1 s. ř. s.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[8] Ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. obsahuje typové důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Z povahy věci plyne, že tyto důvody musí směřovat proti tomuto rozsudku, tj. buď proti důvodům, které krajský soud vedly k jeho rozhodnutí, nebo proti jeho postupu v řízení o žalobě. Jiné důvody logicky nemohou vést ke zrušení napadeného rozsudku a podle citovaných ustanovení jsou nepřijatelné.

[9] Žádná z námitek, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti, těmto kritériím nevyhovuje.

[10] Kasační stížnost je totiž až na doplnění údaje identifikujícího nové rozhodnutí žalované a nový rozsudek městského soudu doslova totožná s kasační stížností, kterou stěžovatel podal proti původnímu rozsudku městského soudu ze dne 28. 7. 2017, č. j. 2 A 69/2017 - 44, a které Nejvyšší správní soud vyhověl v rozsudku ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7 Azs 296/2017 - 28, jímž citovaný rozsudek městského soudu zrušil. Městský soud následně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zrušil rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 A 69/2017 - 84. Původní rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, kterým bylo stěžovatelovo odvolání zamítnuto jako nepřijatelné (na základě podepsaného vzdání se práva na odvolání), tak bylo zrušeno a v novém rozhodnutí ze dne 11. 2. 2020 se žalovaná již podaným odvoláním i všemi námitkami v něm obsaženými věcně zabývala. Stěžovatel se však navzdory tomu i v nyní

pokračování

posuzované kasační stížnosti stále domáhá věcného posouzení celého případu, čehož se mu dostalo. Takové znění kasační stížnosti nelze vysvětlit jinak, než takřka doslovným zkopírováním předchozí kasační stížnosti téhož stěžovatele, ale proti zcela jinému rozsudku městského soudu přezkoumávajícímu zcela odlišné rozhodnutí žalované. Jeho kasační stížnost se proto opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí městského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[12] Městský soud ve svém rozsudku odpověděl na stěžovatelovu žalobní námitku, jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, proti kterému měl stěžovatel ve své kasační stížnosti uvést konkrétní a věcné námitky. Protože tak neučinil a jeho kasační stížnost je podle svého obsahu pouhou kopií kasační stížnosti ve věci sp. zn. 7 Azs 296/2017, bez jakéhokoliv vztahu k věcnému posouzení provedenému žalovanou a městským soudem po prvním zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, nemohl se Nejvyšší správní soud jeho kasační stížností zabývat a odmítl ji jako nepřipustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu